

1 – Fred

‘Actie,’ roept Eddie van buiten en ik stap het dakterras op.

Hoewel ik op de bovenste van een vier verdiepingen hoog gebouw sta, voel ik geen zuchtje wind. De hitte is overweldigend en de lucht is zo dik als pap. Ik tuur over het hoekige landschap van schoorstenen en dakpannen en flatgebouwen. Het verkeer dat als een enorme slang over de verhoogde snelweg in de verte kruipt klinkt vreemd gedempt, alsof ik er vanachter een reusachtig scherm van plexiglas naar luister. Mijn Londen: een stad waarin je kunt zijn wie je maar wilt, een stad waar iedere dag duizenden levens beginnen en eindigen.

Terwijl ik mijn uiterste best doe om niet naar Eddie te kijken (hij heeft me al twee keer gezegd dat ik dat niet moet doen), ga ik zitten en blik recht in de camera. ‘Hallo,’ zeg ik, ‘mijn naam is Fred Wilson en ik...’

‘Cut.’

Nu kijk ik wel naar Eddie. Net als ik zit hij op een witte tuinstoel. En net als ik heeft hij niets aan zijn bovenlijf. Hij is een paar jaar jonger dan ik. Zijn huid glanst van de sunblock (Eddie doet niet aan bruin worden; dat vloekt bij zijn zwarte leren jack). Een smalle schaduw van een telefoondraad valt als een tatoeage op zijn linker bovenarm.

Achter in mijn keel zwelt een gefrustreerd gemurmel aan tot grommen. Dit is de vijfde onderbreking die ik in vijf minuten te verduren krijg. Nog eentje, vrees ik, en de zaak kon weleens verkeerd aflopen.

‘Wat nu weer?’ barst ik uit en ik wou dat ik nooit had aangeboden hem met zijn toelatingsfilm voor de filmschool te helpen – al betekende het dat hij afgewezen werd.

Eddie trekt een verlegen gezicht en doet zijn best om niet te lachen. Het is het gezicht dat hij trekt als hij in het café een leuk meisje ontmoet, waarop dat leuke meisje onmiddellijk alle reserve

laat varen en hem hulpeloos smachtend aankijkt.

Eddie heeft opvallende lichtblauwe ogen, maar meestal blijven die verborgen achter zijn toegeknepen oogleden. Dit komt doordat hij, behalve als hij televisie kijkt, weigert zijn bril op te zetten en dat komt weer omdat hij ervan uitgaat dat hij zonder bril aantrekkelijker is voor het andere geslacht.

‘Alleen als ze van kippige mafkezen houden,’ zei ik een paar maanden geleden tegen hem, een bewering die hij (niet verrassend, achteraf gezien) zonder aarzelen ontkende.

En hij had gelijk. Sloom en slonzig doen wonderen voor Eddie. (Zelfs Rebecca, mijn eigen geliefde, heeft het toegegeven.) Zijn liefdesleven is onbeschrijflijk gevarieerd – zeker in vergelijking met dat van mij – zodat ik me al een paar keer afgevraagd heb of ik mijn oneindig veel kalmere bestaan soms aan mijn algehele gebrek aan kippigheid te danken heb.

‘Het spijt me,’ begint hij, ‘maar...’

‘Maar *wat?*’ wil ik weten als de jongere versie van Lou Reed zwiingend zijn donkere haar uit zijn gezicht strijkt. ‘Nee, nee.’ Met opgestoken handen leg ik hem het zwijgen op. ‘Laat me raden. Het zijn mijn nagels, hè?’ Ik houd ze voor mijn gezicht. ‘Zijn ze... te lang? Of te smerig?’ Eddie schudt op beide vragen zijn hoofd. ‘Te nagelachtig?’ vraag ik.

Deze keer houdt hij zijn lachen niet in. ‘Nee,’ zegt hij geruststellend, ‘je nagels zijn in orde.’

‘Wat dan? Nog steeds mijn loopje? Mijn houding? Mijn lach? De manier waarop ik mijn benen over elkaar sla?’ Hij fronst ongemakkelijk. ‘Toe maar,’ moedig ik aan, ‘zeg het maar, Mister Scorsese, recht voor z’n raap. Ik kan er wel tegen.’

Eddie zucht en schuift wat heen en weer op zijn stoel. ‘Je bent te gekunsteld,’ zegt hij zachtjes. ‘Het ziet eruit... Het ziet eruit alsof je acteert. En dat is niet de bedoeling.’

Deze kritiek verbaast me niet: ik heb er een hekel aan om zo in detail bekeken te worden. Dat had ik al toen ik nog een puber was. ‘Ik zei je toch al dat ik hier niet goed in zou zijn,’ zeg ik schouderophalend.

‘Het is niet dat je niet goed bent,’ zegt hij tegen me. ‘Je bent...’ Maar hij kan de juiste woorden niet vinden. ‘De woorden,’ probeert

hij opnieuw. ‘De woorden “Hallo, mijn naam is Fred Wilson...” Die komen er helemaal verkeerd uit.’

‘Hoezo?’

‘Zo praten mensen niet.’

‘Welke mensen?’

‘Mensen zoals wij.’

‘Mensen zoals wij?’

‘Ja. Dat snap je toch wel? Echte mensen... mensen op straat.’

‘We zitten op een dakterras.’

‘Bij wijze van spreken, bedoel ik.’

‘Aha.’

‘Ik zeg alleen maar,’ gaat hij verder, ‘dat je niet als de stem van de Wereldomroep moet klinken, maar als jezelf. Zo van “Hoi, ik ben Fred Wilson en ik ben...” Trouwens, het is alleen maar voor een stomme cursus dus ontspan nou maar. Behalve mijn medecursisten, krijgt niemand dit te zien.’

‘Ontspannen?’ roep ik uit. ‘Dat kan jij makkelijk zeggen. Jij bent naar de toneelschool geweest.’

‘En mijn agente heeft al zes maanden niks van zich laten horen,’ zegt hij grimmig.

Wat een van de redenen is waarom hij ’s nachts als barman in club Nitrogene in King’s Cross werkt, breng ik mezelf in herinnering. En waarom het voor hem dus zo belangrijk is dat deze film goed wordt, en waarom ik, op mijn beurt, heb beloofd hem uit de brand te helpen. ‘Oké,’ zeg ik. ‘We proberen het nog een keer.’

Hij mompelt iets over het opnieuw instellen van de camera, waarop ik me terugtrek in de woonkamer. Een beetje doelloos leun ik tegen de muur en wacht op een teken van Eddie.

De limoenkleurige gordijnen zijn dichtgetrokken voor de twee open schuiframen; de stof wappert soms even in het zwakke briesje. Rechts van mij reiken twee boekenkasten van de kale houten vloer tot het witgepleisterde plafond. Ze zitten propvol met cd’s, boeken en tijdschriften. Tussen de boekenkasten staan de breedbeeldtelevisie, de video, de DVD-speler en de decoder, naast de nieuwste snuffjes van Sony, Microsoft, Nintendo en Sega. Spelletjes, met of zonder doos, liggen verstrikt in een wirwar van snoertjes. De weinige meubels die er zijn, zijn vooral functioneel. Bij de doorgang naar de

keuken staat een kleine grenenhouten tafel met bijpassende stoelen en in het midden van de kamer een driezitsbank, die duidelijk voor de televisie opgesteld is.

Rebecca vindt het hier maar niks. De sfeer van tijdelijkheid stoort haar. 'Je bent waar je woont,' zei ze op een keer. Een raadselachtige opmerking, vond ik: bedoelde ze dat ik vagelijk naar schimmel rook en er nodig gestofzuigd moest worden of alleen maar dat ik in een ongezonde buurt woonde? Omdat ik geen van beide mogelijkheden onder ogen wilde zien deed ik wat ik vaak doe als ik weet dat ik in een gesprek met Rebecca het onderspit ga delven: ik hield mijn mond.

Ik woon al vier jaar op St. Thomas's Gardens nummer 9, appartement 3, en als Rebecca niet langsgekomen was, zou ik er zo nog veertig jaar kunnen blijven. Het is het enige huis dat ooit echt van mij geweest is en ik ben er zeer aan verknocht. Het is groot genoeg voor twee (Eddie en mij), maar te klein voor drie (Eddie, mij en Rebecca). Ik heb geen idee waarom ik nooit meer mijn best heb gedaan er iets van te maken, behalve misschien dat het feit dat ik deze plek mijn plek kan noemen, genoeg voor me is en dat dat belangrijker is dan hoe het eruitziet.

Een paar maanden voor ik Rebecca ontmoette verhuisde ik hierheen en tot voor kort gedoogde ze mijn woning zoals andere mensen een irritante oude vriend van hun partner gedogen. Met andere woorden: voorlopig mag hij blijven, maar op den duur wordt hij in het belang van de relatie opzij geschoven.

Toch slaap ik hier elke week nog een paar nachten alleen (de rest van de tijd ben ik in Rebecca's veel chiquere optrekje in Maida Vale). Deze regeling is een overblijfsel uit onze beginperiode, een deel van het patroon in onze ontluikende relatie dat ik nooit openlijk ter discussie gesteld heb en dat door Rebecca, tot voor kort, nooit afgekeurd werd.

Eerlijk gezegd denk ik dat het ons in het begin allebei wel goed uit kwam: zo hadden we een beetje tijd en ruimte voor onszelf tot we besloten hadden of we echt met elkaar verder wilden. Met onze verloving kwam daar natuurlijk een einde aan. Sindsdien is de vraag wie waar slaapt en waarom aan de orde van de dag en lever ik een voortdurend achterhoedegevecht tegen Rebecca's niet-aflatende

pogingen me ervan te overtuigen de woning te verkopen en bij haar in te trekken.

Een deel van mij komt in het geweer tegen het versmelten van onze twee werelden. Dit appartement stelt misschien niet veel voor, redeneer ik, maar het is van mij en ik heb er hard voor gewerkt. Dit is mijn veiligheidszone, mijn zekerheid en onafhankelijkheid tegelijk. Natuurlijk ziet Rebecca het heel anders. Zij ziet mijn appartement als een middel, als – wanneer de verkoop ervan tenminste gecombineerd wordt met de verkoop van haar eigen appartement – een opstapje naar een betere en zonniger toekomst voor ons samen. Haar besluit staat vast. En als ik de afgelopen jaren iets geleerd heb, dan is het dat Rebecca meestal haar zin krijgt.

Ik staar naar mijn spiegelbeeld in de spiegel aan de muur. Mijn ogen zijn grijs en mijn haar, dat heel kort geknipt is, is hazelnootbruin. Ik zie er moe uit. Nadat ik vanmorgen vroeg op mijn eerste vrije dag sinds maanden Rebecca op het vliegveld afgezet heb, is dat niet zo verbazend.

‘Actie,’ roept Eddie opnieuw en ik stap naar buiten en neem mijn plaats weer in.

‘Hoi,’ zeg ik tegen de camera, terwijl ik me nog steeds onzeker voel. ‘Mijn naam is Fred Wilson en ik... en Eddie wil dat ik iets over mezelf ga vertellen. Wat de eerste keer zal zijn sinds ik hem ken. Dus... hier gaan we.’

Alleen, het leidt tot niks en ik hoor mezelf aarzelen, piekeren over de basis van mijn bestaan. Mijzelf verklaren – over wie ik ben en waar ik vandaan kom –, niet echt mijn favoriete onderwerp.

Mijn blik valt op mijn knieën en ik wuif een wesp weg die over mijn been kruipt.

‘Ik werk als marketing manager voor een dotcombedrijf,’ vertel ik. ‘Waarschijnlijk heb je weleens van ons gehoord. Zo niet, kom dan vooral eens kijken. Vierentwintig uur per dag, zeven dagen per week leveren we nieuws dat jou interesseert, rechtstreeks bij je thuis of op je telefoon, speciaal voor jou op maat gesneden.’ Ik schenk de camera een brede marketinggrijns. ‘Geloof me,’ citeer ik de slogan van onze nieuwste televisiespot, met een Amerikaans accent voor het effect, ‘je leest nooit meer een krant.’

Ik laat de glimlach van mijn gezicht verdwijnen en raap de *Times*

van vandaag op, die ik eerder onder mijn stoel had gelegd. Ik sla de krant open en kijk samenzweerderig over de rand naar de camera. ‘Dat laatste was natuurlijk onzin. Maar de rest klopt redelijk, in aanmerking genomen dat het reclame is. Mijn werk is eigenlijk ook niet zo flitsend en snel als het klinkt,’ beken ik. ‘De werktijden zijn soms onmenselijk en we zijn afhankelijk van Amerikaanse investeerders die zich elk moment kunnen terugtrekken... Maar het is best oké. Niets om over naar huis te schrijven of zo, maar het is werk.’

Het is eigenlijk veel beter dan ik het nu zeg, maar ik wil er tegenover Eddie niet op doorgaan, aangezien zijn eigen carrière de laatste tijd een beetje in het slop is geraakt. Eerlijk gezegd vind ik mijn werk echt leuk. Zeker, de producten en diensten die we leveren zijn niet volmaakt, maar daarom is het juist een uitdaging om daar te werken: om de dingen te verbeteren, om dingen van de grond te krijgen. En dat laten ze me stukje bij beetje ook doen: een nieuwe markt aanboren onder jongeren, door naast nieuws en al het andere dat we al redelijk goed doen, op onze site ook on-line games en shopping aan te bieden.

Ik laat de krant op mijn schoot zakken. ‘Uh, wat nog meer?’ vraag ik, terwijl ik afwezig met mijn vingers op de krant roffel en mijn hersens pijnig wat ik nog meer moet zeggen. Als ik een paar seconden later nog steeds niets weet, werp ik Eddie een wanhopige blik toe, waarop zijn mond geluidloos het woord ‘Rebecca’ vormt.

‘O ja,’ zeg ik, blozend vanwege het schokkende feit dat ik haar over het hoofd gezien heb. ‘Rebecca. Dat is mijn vriendin, met wie ik over een maand ga trouwen. Eddie hier is mijn getuige. Ze zit op het moment voor zaken in Oslo. Ze doet ook iets in marketing... bij een tijdschriftenconcern... daar kennen we elkaar ook van... en... en ze is fantastisch... mijn beste vriendin en, uh, maatje... Maatje? Jezus, wat klinkt dat afgezaagd... Eddie?’ Mijn hele gezicht begint te gloeien. ‘Eddie, kan dat stukje eruit?’

Maar Eddie doet net of hij me niet hoort.

‘Fijn, bedankt,’ grom ik. ‘Goed, waar was ik?’ Werk... Rebecca... afgezaagde praatjes... wat nu?’

‘Cut.’

‘Wat nu weer?’ vraag ik als Eddie zijn vinger van het rode opna-

meknopje haalt. ‘Volgens mij ging dat best goed.’

Maar Eddie glimlacht. ‘Zeker,’ zegt hij cool, terwijl hij op een ander knopje drukt, zodat de beschermer geruisloos voor de lens schuift, ‘maar ik moet pissen.’ Hij legt de camcorder neer en staat op. ‘Zo terug.’

Hij stapt halfgebukt door de beschaduwde deuropening; het is net alsof hij door een mystieke poort gaat waarachter hij verdwijnt. Ik leun achterover in mijn stoel en sluit mijn ogen tegen het felle zonlicht.

Rebecca...

Rebecca is opgegroeid in een ongelooflijk stabiele, liefdevolle en veilige omgeving, die totaal verschillend is aan die van mij. Voor haar is het iets wat – natuurlijk – normaal is, voor mij iets waar ik met een gevoel van zowel jaloezie als verlangen door aangetrokken word.

Thorn House, het landhuis van Rebecca’s ouders, ligt op een afgelegen plek boven op een heuvel met uitzicht op het dorpje Shotbury. Het is een indrukwekkend bouwwerk in achttiende-eeuwse stijl, met maar liefst acht slaapkamers, een tennisbaan en een tot kantoor omgebouwde stal die aan een grafisch bedrijfje verhuurd wordt. Verder hoort er nog iets meer dan twaalf hectare grond bij, die voor het grootste gedeelte door boeren gepacht wordt, maar gedeeltelijk ingericht is met de voor zulke landhuizen typische reeks ommuurde tuinen en gazons.

De tuin waarin ik me op dit moment bevind is de grootste van allemaal en geurt rijkelijk naar lavendel; de hoge muren van grijze natuursteen omsluiten bijna een halve hectare. Waar ik lig – helemaal achterin, op de koele tegels van het pad – heb ik uitzicht op appel- en pruimenbomen, pronkbomen, het fonkelende glas van de kas en, ietsje ongebruikelijker in deze tijd van het jaar, Rebecca’s kleine blote borsten, bleek in het licht van de namiddagzon. Ze deinen zachtjes op en neer, terwijl Rebecca boven op me heen en weer schuift.

‘Jezus, wat heb ik me hierop verheugd,’ zegt ze. Ze strijkt haar kastanjebruine haar uit haar prachtige ovale gezicht. ‘Er kwam geen eind aan dat eten.’

‘Nou, inderdaad,’ beaam ik.

‘Zag jij het ook?’ zegt Rebecca al bonkend. ‘De predikant keek steeds naar mijn décolleté’ – en ze begint nu steeds sneller op en neer te gaan – ‘zelfs terwijl hij de openingsmaten van “Jeruzalem” zong. Ze voert het tempo op. ‘Ik... werd... er... helemaal... geil... van,’ kreunt ze.

‘Maar hij is wel zeventig jaar of zo,’ merk ik op. Ik zie de vriendelijke, tandeloze grijsaard voor me; hij knabbelt aan een koekje en nipt van zijn thee.

‘Ik... bedoel... niet... dat... ik... geil... werd... van... hém,’ legt Rebecca uit, ‘maar... van... het... idee... om... het... met... een... dominee... te... doen.’

‘O,’ zeg ik, bij gebrek aan een intelligenter antwoord. Ik heb zelf nooit verlangd naar seks met een priester.

Opeens buigt Rebecca zich zo ver voorover dat haar gezicht recht boven het mijne hangt en zweetdruppels van haar voorhoofd op mijn lippen vallen. ‘Als ik het graag wilde, zou je een hondenriem om doen, of niet soms?’

‘Uh, ja hoor,’ zeg ik, want ik wil haar niet afleiden.

Ze glimlacht, waardoor haar prachtige jukbeenderen goed te zien zijn. Samen met haar smaragdgroene ogen geeft het haar iets katchtigs. Ik voel me op een vreemde manier aan haar onderworpen.

‘Ik wist het wel,’ zegt ze.

Ze sluit haar ogen. Ik blijf waar ik ben, onder haar, en kijk toe hoe zij zichzelf vermaakt. Niet dat ik me niet vermaak. Ik vermaak me heel goed. Maar toch – zelfs als ik mijn uitputting buiten beschouwing laat – is dat hoe ik Rebecca zie tijdens onze seks: zij vermaakt zichzelf. Waar haar gesloten ogen haar nu ook heen gevoerd hebben, het is een plek waar ik niet uitgenodigd ben en waar mijn aanwezigheid niet veréist is.

Het heeft even geduurd voor ik daarachter kwam. Toen ik net met Rebecca naar bed ging, nam ik (achteraf gezien nogal naïef) aan dat ik – hetzij door pure beestachtige aantrekkingskracht, hetzij door een gelukkige combinatie van feromonen – de katalysator van haar onverzadigbare seksuele honger en extatische genot was. Pas maanden later drong tot me door hoe ondergeschikt mijn rol in het proces eigenlijk was. Ik was getuige van haar fantasieën, medeplich-

tig aan haar buitensporige libido, een intieme assistent, maar niets substantiëlers dan dat.

‘O, Jezus,’ hijgt Rebecca. ‘Ik... geloof... dat... ik...’

Maar ze krijgt de kans niet. Een mannenstem buldert door de tuin.

Rebecca klemt haar kaken op elkaar en gromt gefrustreerd. ‘O, shit,’ zegt ze, terwijl ze gehaast haar blouse dichtknoopt. ‘Papa.’

Nog geen minuut later zitten Rebecca en ik, allebei keurig aangekleed, op het gietijzeren tuinbankje, precies op het moment dat haar vader eraan komt.

George Dickenson is een slanke lange man, ruim één meter negentig, met een jeugdige, veerkrachtige tred, en een gladgeschoren, hoekig gezicht. Hij is altijd aardig tegen me geweest, vanaf de eerste ontmoeting. Hij weet dat ik zelf geen vader meer heb en behandelt me als een zoon. En ik, op mijn beurt, zorg er altijd voor dat ik hem met respect behandel, iets wat een vader verdient, vind ik.

‘Aha,’ zegt hij. Hij slaat een arm om Rebecca heen en geeft haar een knuffel. ‘Daar zijn jullie. Ik heb overal naar jullie lopen zoeken.’

Rebecca plukt aan een draadje dat aan het zakje van zijn gestreepte overhemd hangt. Ze is net zo slank en goedgeproportioneerd als George en met haar één meter tachtig is ze maar een paar centimeter kleiner dan ik.

‘Ik geef Fred een rondleiding door de tuinen, papa,’ zegt ze tegen hem. ‘In deze tijd van het jaar zijn ze zo mooi.’

‘Al bij de vijver geweest?’ vraagt George aan mij.

‘Nee.’

‘Na de laatste keer dat je hier was heb ik hem volgestopt met fo-rel,’ vertelt hij op zijn gebruikelijke nonchalante toon. Hij kijkt onderzoekend naar de lucht en strijkt zijn dunner wordende grijze haar glad. ‘Nog licht genoeg,’ concludeert hij en glimlacht eerst naar Rebecca en vervolgens naar mij. ‘Mike geeft ze om halfzeven te eten. We kunnen wel even gaan kijken, als je zin hebt...’ stelt hij voor.

‘Prima,’ antwoord ik.

Hij draait zich om naar Rebecca. ‘Ga je mee?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Vissen,’ zegt ze met een vies gezicht. ‘Pfieuw. Nee, ik ga douchen.’

‘Zoals je wilt, lieverd,’ zegt George. Hij geeft haar een kus op haar voorhoofd en dan lopen hij en ik het pad af.

Een laag stenen muurtje scheidt de vijver van de tennisbaan. Ik volg George’ voorbeeld en ga erop zitten. Naast elkaar kijken we toe hoe Mike, een man van middelbare leeftijd uit het dorp die George met allerlei klusjes helpt, handenvol vissenvoer in de grote ovale vijver gooit. Onmiddellijk breken de forellen door het wateroppervlak, waardoor de vijver begint te borrelen als een pan water op het vuur.

George vertelt me dat hij en zijn zus Julia (die op haar zestiende bij een val van haar paard haar nek brak) hier vroeger in de zomer, toen ze nog kinderen waren, altijd kwamen om af te koelen. ‘Kindzijn heeft iets magisch,’ zegt hij. ‘Alles wat je over de wereld leert begint in je kindertijd. Het is net alsof je een wit vel papier krijgt en er alles op mag tekenen wat je wilt. Je kunt het helemaal zelf bepalen.’

George kijkt me van opzij aan. ‘Jij en Becky...’ informeert hij. ‘Kinderen... Is dat iets waar jullie over nadenken?’

‘Kinderen?’ plaag ik. ‘Moeten we niet met één beginnen?’

‘Je hebt gelijk,’ grinnikt hij. Hij haalt een sigaar en aansteker uit het zakje van zijn overhemd. ‘Het zijn mijn zaken niet.’ Maar terwijl hij zijn sigaar opsteekt, blijft hij me aanstaren.

‘We hebben het er nog nooit over gehad,’ zeg ik als ik zijn nieuwsgierige blik zie. ‘We hebben het zo druk gehad sinds we elkaar hebben leren kennen. We zijn altijd bezig met ons werk en nu die bruiloft er nog bij.’ Hij knikt begrijpend, maar ik weet dat hij niet overtuigd is. ‘We zijn nog jong,’ voeg ik er zwakjes aan toe. Ik merk wel dat dit heel belangrijk voor hem is.

‘Ja.’ Eindelijk wendt hij zijn blik van me af en trekt nadenkend aan zijn sigaar. ‘En jullie hebben nog een hele toekomst voor je. Waarom zou je je haasten?’

We blijven een minuut of twee zwijgend zitten. Ik staar naar de muren en bomen die tussen de vijver en Thorn House in staan. Uiteindelijk zegt George: ‘Ik dacht erover om voor de bruiloft een feesttent op het gazon te zetten, als het weer goed is.’

‘Dat zou prachtig zijn,’ knik ik.

Mike gooit nog een hand voer in de vijver en roept: ‘Tot morgen dan maar weer, George.’